

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/53/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116204147
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Knociková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2019:3116204147.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Juditou Knocikovou v spore žalobkyne T. T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., V. XX, zast. H. kancelária Y. Y. Kováčik, s.r.o., so sídlom O., I. XXXX/X, N. XXX XXX XX proti žalovanej U. republike, zast. T. spravodlivosti U. republiky, so sídlom X., Z. námestie XX, N. XXX XXX XX o zaplatenie 3.778,08 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamietá.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100% v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka tunajšieho súdu, ktorým bude po právoplatnosti tohto rozsudku určená výška náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Žaloba sa žalobou, doručenu tunajšiemu súdu dňa 11.03.2016 domáhal, aby súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 20.158,08 eur a nahradiť trovy konania. Žalobu dôvodil tým, že žalobca navrhol listom zo dňa 07.09.2015 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako orgánu verejnej moci konajúcim v mene Slovenskej republiky začať konanie na predbežné prejednanie náhrady škody podľa § 17 ods. 1/, 2/ Zák. č. 514/2013 Z.z. spolu vo výške 20.158,08 eur na nasledovnom skutkovom základe: Podľa §17 ods.1/cit. zák. si uplatňoval náhradu skutočnej škody vo výške 1.158,08 eur, ktorá mu vznikla zaplatením odmeny za právnu službu advokáta JUDr. Jozefa Kováčika za jeho obhajobu. Uznesením vyšetrovateľa OÚV PZ SR B. T. nad P. ČVS: OUV-361/NM-2000 zo dňa 27.10.2000 začal byť stíhaný ako obvinený pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1/,ods.2/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 100/00 zo dňa 21.12.2000 zamietol. Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom dňa 11.02.2002 podal na OS Nové mesto nad Váhom obžalobu na neho ako aj na ďalších dvoch obvinených lekárov. O podanej obžalobe rozhodol OS Nové Mesto nad Váhom dňa 12.02.2002 trestným rozkazom, ktorým ho podľa §224 ods.2/ Tr. zák. uznal vinným a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieňnym odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Proti tomuto trestnému rozkazu si podal dňa 21.02.2002 odpor, v dôsledku ktorého bol trestný rozkaz zrušený. Po vykonaní hlavného pojednávania rozhodol Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007 tak, že ho uznal vinným zo spáchania trestného činu podľa § 224 ods.1/, ods.2/ Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody rovnako ako v trestnom rozkaze a navyše aj trest zákazu činnosti vykonávať svoju lekársku prax v trvaní 1 rok. Proti tomuto rozsudku si podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, z podnetu ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením 2To/17/2008 zo dňa 20.05.2010 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, ktorý ho rozsudkom sp. zn. NM 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011 spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodil. Následné odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti tomuto rozsudku Krajský súd Trenčín uznesením sp.

zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012, ktoré bolo doručené jeho obhajcovi dňa 10.09.2012 zamietol. Týmto dňom mu vznikol nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci. V trestnom konaní boli vydané celkovo 4 nezákonné rozhodnutia, a to vyššie označené uznesenie o vznesení obvinenia, uznesenie OP o zamietnutí jeho sťažnosti, trestný rozkaz OS Nové mesto nad Váhom a naposledy rozsudok OS Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19.11.2007. Z uvedených dôvodov preto nároky uplatnil podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a nie podľa zák. č. 58/69 Zb. Žalobca zvolil si v trestnom konaní obhajcu JUDr. Jozefa Kováčika, ktorému za jeho obhajobu vo vyššie označenom trestnom konaní zaplatil odmenu za jeho právnu službu vo výške 1.158,08 eur. Odmenu zaplatenú svojmu obhajcovi si uplatňuje ako náhradu škody, ktorú vyčíslil v súlade s platnými vyhláškami o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb nasledovne : 28.11.2000 - prevzatie a príprava zastupovania 400,- Sk, r.p. 100,- Sk, 29.11.2000 - účasť na výsluchu SKÚPA(400-20%) 320,- Sk, r.p. 100,- Sk, 26.01.2001 - účasť na výsluchu Chovanec 320,- Sk, r.p. 100,- Sk, 29.01.2001 - účasť na výsluchu Belan 320,- Sk, r.p. 100,- Sk, 31.01.2001 - účasť na výsluchu S. 320,- Sk od 13:30 do 16:00 hod. 320,- Sk, r.p. 100,- Sk, 31.01.2001 - účasť na výsluchu R. 320,- Sk, r.p. 100,- Sk, 27.02.2001 - účasť na oboznamovaní 320,- Sk, r.p. 100,- Sk, 11.12.2001 - preštudovanie vyšetrovacieho spisu 320 - Sk, r.p. 100,- Sk, 21.02.2002 - ODPOR proti trestnému rozkazu 320,- Sk, r.p. 100, - Sk. Od. 01.07.2003 platca DPH . 16.09.2005 - hlavné pojednávanie 1.001,- Sk od 12:30 do 15:45 hod. 1.001,- Sk, r.p. 150,- Sk, 31.01.2006 - hlavné pojednávanie 1.092,- Sk od 08:00 do 10:20 hod. 1.092,- Sk, od 10:30 do 13:05 hod 1.092,- Sk, r.p. 164,- Sk, 19.05.2006 - hlavné pojednávanie 1.092,- Sk, r.p. 164,- Sk, 05.10.2006 - hlavné pojednávanie- 1-ina 273,- Sk, r.p. 164,- Sk, 26.01.2007 - hlavné pojednávanie 1.188,- Sk od 11:30- 13:30hod 1.188,- Sk, r.p. 178,- Sk, 23.03.2007 - hlavné pojednávanie- 1-ina 297,- Sk, r.p. 178,- Sk, 06.09.2007 - hlavné pojednávanie 1.188,- Sk od 08:30- 09:45hod a od 10:00- 11:20 hod 1.188,- Sk, r.p. 178,- Sk, 15.11.2007 - hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, r.p. 178, - Sk, 19.11.2007 - hlavné pojednávanie- 1-ica 594,- Sk, r.p. 178 - Sk, 31.12.2008 - úkony právnej služby spolu: 6.754, - Sk = 556,13 eur, režijný paušál spolu 2.432, - Sk = 80,72 eur. Od. 01.06.2009 DPH aj z režijného paušálu: 14.05.2010 - odôvodnenie odvolania 48,09 eur r.p. 7,21 eur, 20.05.2010 - verejné zasadnutie o odvolaní 48,09 eur, r.p. 7,21 €, 12.04.2011 - hlavné pojednávanie 30,88 eur od 9:30 do 13:18 hod 30,88 eur, r.p. 7,41 eur, 10.05.2011 - hlavné pojednávanie 30,88 eur, r.p. 7,41 eur, 10.05.2012 - verejné zasadnutie o odvolaní 31,79 eur, r.p. 7,63 eur, úkony právnej služby spolu: 776,74 eur, režijný paušál spolu: 117,59 eur, 20% DPH z úkonov od 01.07.2003: 137,57 eur, 20% DPH z režijného paušálu od 01.06.2009 7,37 eur, náhrada cestovných výdavkov=1/3-ina zo 61,85eur, náhrada za stratu času= 1/3-ina zo 56,96 eur 1/3-ina sa uplatňuje z dôvodu obhajoby 3 osôb, SPOLU: 1.158,08 eur. Žalobca žiadal, aby mu Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán verejnej moci, konajúci v mene Slovenskej republiky uhradil podľa § 17 ods. 1/ vyhl. č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu vo výške 1.158,08 eur, ktorá mu bola spôsobená vyššie citovanými nezákonnými rozhodnutiami. Nezákonnosť týchto rozhodnutí vyplýva z oslobodzujúceho rozsudku OS Trenčín sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011 v spojení s uznesením KS Trenčín 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012. Ako obvinený po vznesení obvinenia využil som svoje právo, dané mu Trestným poriadkom a zvolil si obhajcu. Obhajoba advokátom je platená právna služba, za poskytnutie ktorej advokátovi zaplatil sumu 1.158,08 eur, ktorá suma je skutočnou škodou, ktorá mu vznikla. Podľa § 17.ods.2/Zák.č. 514/2003 Z.z. uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000 eur (§17 ods. 4 cit. zák.). Pri určení jej výšky vychádzal predovšetkým z jeho doterajšieho bezúhonného života. Trestné stíhanie voči jeho osobe začalo v čase keď mal 57 rokov a počas celého svojho života som nemal žiadne konflikty tak v rodine, na verejnosti, ako aj v zamestnaní , bol uznávaný a vážený. 11 rokov trvajúce jeho trestné stíhanie zásadným spôsobom negatívne ovplyvnilo jeho život tak v jeho súkromí v rodine ako aj na verejnosti a v zamestnaní. Po vznesení obvinenia v r. 2000 nastalo u neho stresové obdobie. Začali sa u neho vyskytovať pocity úzkosti, strachu a nespavosti. Cítil sa na verejnosti, pred pacientkami, príbuznými, priateľmi a susedmi nepríjemne - stresovo. V roku 2005 bol uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví a nastali ďalšie negatívne reakcie verejnosti a stresové vzťahy s príbuznými. Prípado bol medializovaný a verejnosť reagovala na skutočnosť uznania jeho viny bez ohľadu na ďalší vývoj konania a konečné jeho oslobodenie. V roku 2008 bol z vyššie uvedených dôvodov nútený ukončiť privátnu prax. Došlo k ďalšiemu zhoršeniu jeho psychického a taktiež fyzického stavu, nastali u neho vertobrogénne problémy chrpta s dvojnásobnou hospitalizáciou na neurologickom oddelení FN v Trenčíne a Žiline. Ako uviedol prípad bol medializovaný tak v tlači, ako aj v televízii, viacerí novinári z viacerých médií a televízií sa zúčastňovali hlavných pojednávaní, fotili jeho ako aj ďalších spoluobvinených a fotky zverejňovali, poškodený pre nich vydal viacero vyhlásení, v ktorých poukazoval na neetické správanie sa ich gynekológov k nemu, čo znamenalo ďalší negatívny dopad na jeho súkromie. Do začatia trestného stíhania do práce chodil s radosťou, práca ho plne uspokojovala, to sa však zmenilo po začatí trestného stíhania, nakoľko sa už nevedel plne koncentrovať na výkon praxe a prácu začal brať ako nevyhnutnosť.

Je nespochybniteľné, že 11 rokov trvajúce trestné stíhanie je objektívne spôsobilé u akéhokoľvek človeka vyvolať následky, ktoré vyššie opísal. Zadosťučinenie, dané mu oslobodzujúcim rozsudkom preto nepovažoval za dostatočné a žiadal aj náhradu nemajetkovej ujmy tak ako uviedol. Limitovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy ustanovením § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z nepovažuje pre rozhodovanie súdu za záväzné, nakoľko je výlučne a iba v právomoci súdu rozhodovať o výške náhrady nemajetkovej ujmy podľa okolností prípadu a nie podľa želania štátu a jeho zákonodarcov. Žalovaný mu listom zo dňa 07.03.2016 oznámil, že jeho výzvu na predbežné prerokovanie požadovanej náhrady škody považuje za nedôvodnú. Žalobca svoje skutkové tvrdenia preukazoval návrhom na predbežné prejednanie žalovanému, odpoveďou žalovaného, príjmovým pokladničným dokladom, výpisom z účtu.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 15.12.2016 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že pri posudzovaní nárokov na náhradu škody uplatnených žalobcom touto žalobou je potrebné vychádzať z právnej úpravy, ktorá sa na tento prípad vzťahuje. V zmysle ustanovenia § 27 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z. z. alebo nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. sa riadi dovtedajšími predpismi t. j. zákonom č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Zákon č. 514/2003 Z. z. nadobudol účinnosť dňom 01.07.2004. Žalobca v podanej žalobe chronologicky opisuje priebeh trestného stíhania, pričom okrem iného poukazuje na ustanovenia § 17 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Z textu žaloby je možné dospieť k záveru, že jediným spôsobilým titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody zo strany žalobcu je uznesenie o vznesení obvinenia OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 27.10.2000 pod ČVS: OUV-361/NM-2000 (bližšie sa tejto otázke žalovaná venuje v bode IV tohto vyjadrenia). Z vyššie uvedeného je zrejmé, že na nároky uplatnené žalobcom sa bude vzťahovať právny režim zákona č. 58/1969 Zb. Voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon uznesením OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 27.10.2000 pod ČVS: OUV-361/NM-2000. Počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, v ktorej musia byť uplatnené nároky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, sa odvíja od okamihu, kedy bolo poškodenému doručené (oznámené) toto rozhodnutie. V tomto prípade je zo skutkového stavu trestného konania žalobcu sp. zn. NM-1T/33/2002 zrejmé, že najneskôr dňa 21.12.2000 bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené žalobcovi, nakoľko dňa 21.12.2000 prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia. „Pre začiatok plynutia tejto lehoty nie je významné, kedy sa poškodený o nezákonnosti rozhodnutia dozvedel, prípadne či bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala; rozhodujúca z tohto hľadiska je iba skutočnosť, kedy - nezávisle na úrovni vedomia (znalosti) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu - došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo príčinou vzniku škody“ (porov. rozsudok NS ČR z 11.03.2010, sp. zn. 30Cdo 3266/2008). Desiatročná (objektívna) premlčacia lehota, tak uplynula najneskôr dňa 21.12.2010, pričom žalobca si uplatnil svoj nárok žiadosťou o predbežné prerokovanie v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. (hoci správne si ho mal uplatniť podľa § 9 ods.1 zákona č. 58/1969 Zb.) na Ministerstve spravodlivosti SR až dňa 08.09.2015 t. j. viac ako 4 roky po uplynutí premlčacej lehoty a z tohto dôvodu premlčacia lehota nemohla spočívať podľa § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. Posledným dňom premlčacej doby bol najneskôr 21.12.2010. K podaniu žaloby zo strany žalobcu došlo až dňa 11.03.2016, ako vyplýva z podacej pečiatky Okresného súdu Trenčín na rovnopise žaloby t. j. žalobca ju podal po uplynutí premlčacej doby. Žalovaná v súlade s ustanovením § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. vznáša námietku premlčania žalobcom uplatneného práva na náhradu škody a to z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby a z tohto dôvodu žiada súd, aby žalobu zamietol. Ak by súd vyhodnotil vyššie vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej ako nedôvodnú, žalovaná poukazuje na to, že právo žalobcu na náhradu škody je premlčané aj z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, v ktorej musia byť uplatnené nároky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, sa odvíja od okamihu, kedy bolo poškodenému doručené (oznámené) zrušujúce rozhodnutie. V tomto prípade je zo skutkového stavu trestného konania žalobcu sp. zn. NM-1T/33/2002 zrejmé, že dňa 10.05.2012 sa uskutočnilo verejné zasadnutie o odvolaní, ktorého sa žalobca i obhajca žalobcu zúčastnil, na ktorom Krajský súd v Trenčíne vyhlásil uznesenie sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012, ktorým zamietol odvolanie prokurátora. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že najneskôr od 10.05.2012 mal

obhajca žalobu i samotný žalobca vedomosť o zamietnutí odvolania prokurátora, t.j. vedomosť o právoplatnom oslobodení žalobcu spod obžaloby - o existencii „zrušujúceho“ rozhodnutia. Argumentácia žalovanej vychádza z dikcie ustanovenia § 22 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., ktoré vyžaduje „oznámenie“ zrušujúceho rozhodnutia ako aj z dôvodovej správy k zák. č. 58/1969 Zb. Podľa názoru žalovaného doručenie „zrušujúceho“ rozhodnutia by bolo nevyhnutné len v prípade, ak by obhajca žalobcu a samotný žalobca sa nezúčastnili uvedeného verejného zasadnutia. Trojročná (subjektívna) premlčacia lehota, tak uplynula dňa 10.05.2015. Žalobca si uplatnil svoj nárok žiadosťou o predbežné prerokovanie v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. (hoci správne si ho mal uplatniť podľa § 9 ods.1 zákona č. 58/1969 Zb.) na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 08.09.2015, preto premlčacia lehota spočívala podľa § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. Posledným dňom premlčacej doby bol 10.05.2015. K podaniu žaloby zo strany žalobcu došlo až dňa 11.03.2016, ako vyplýva z podacej pečiatky Okresného súdu Trenčín na rovnopise žaloby, t. j. žalobca ju podal po uplynutí premlčacej doby. Žalovaná v súlade s ustanovením § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. vznáša námietku premlčania žalobcom uplatneného práva na náhradu škody a to z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby a z tohto dôvodu žiada súd, aby žalobu zamietol. V zmysle čl. 17 CSP (Civilného sporového poriadku) súd má postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Účelom občianskeho súdneho konania týkajúceho sa práva na náhradu škody je rozhodnúť na základe účelne a hospodárne zisteného skutkového stavu, či je možné žalobnému návrhu vyhovieť, teda či právo na náhradu škody je súdne vynúiteľné. V prípade, že je táto vynúiteľnosť vyvrátená dôvodnou námietkou premlčania, uplatnené právo nemôže byť priznané. Zásada hospodárnosti konania musí súd za takýchto okolností viesť k tomu, aby sa prednostne zaoberal otázkou premlčania práva pokiaľ to účinnejšie a rýchlejšie vedie k vydaniu rozhodnutia vo veci samej. Opačný záver by znamenal, že by súd mal vykonávať dôkazy ohľadne zodpovednosti za škodu alebo jej výšky napriek tomu, že by bolo zistené, že právo, pokiaľ by aj bolo dané, je už premlčané (Stanovisko NS ČR Sc 2/83 uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR, roč. 1983, str. 452). V rozhodovacej činnosti súdov teda zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod (pozri rozsudok NS SR, sp. zn. 3Cdo 145/2004). Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú judikatúru v tejto oblasti (porov. napríklad nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo 82/2009 z 28. mája 2010 ako aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30 Cdo 3266/2008 z 11.03.2010). „Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (porovnaj napr. R 29/1983). Pri právach na náhradu škody ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 106, a to kratšiu subjektívnu (ods. 1) a dlhšiu objektívnu (ods. 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Ak napríklad odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“(rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2010 sp. zn. 1Cdo 82/2009). Skutočnosť, že žalobca z dôvodu vlastnej pasivity uplatnil právo na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia po uplynutí subjektívnej trojročnej premlčacej doby nemôže sankcionovať žalovanú v tom smere, že súd koná vo veci bez toho, aby sa primárne zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Uvedenú premisu precizuje aj citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR, kedy je úlohou konajúceho súdu, aby v súlade so zásadou hospodárnosti konania prednostne posúdil žalovanou vznesenú námietku premlčania, nakoľko takýto

postup povedie k efektívnemu a rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej. Žalovaná sa z opatrnosti, napriek vyššie vznesenej námietke premlčania, vyjadruje k podanej žalobe a uplatneným nárokom nasledovne: „Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08). Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 58/1969 Zb., je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú: existencia škody, nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu štátu resp. nesprávnym úradným postupom. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenom. Z obsahu žaloby výslovne vyplýva, že žalobca uplatnený nárok na náhradu škody odvodzuje od viacerých nezákonných rozhodnutí, pričom však presne nešpecifikuje, od ktorého konkrétneho nezákonného rozhodnutia odvíja uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody i nemajetkovej ujmy, čím je podľa názoru žalovanej podaný žalobný návrh nepreskúmateľný a zmätočný. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutia: 1. uznesenie o vznesení obvinenia OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 27.10.2000 pod ČVS: OUV-361/NM-2000, 2. rozhodnutie Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 100/00 zo dňa 21.12.2000, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 27.10.2000 pod ČVS: OUV-361/NM-2000, 3. trestný rozkaz vydaný Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 12.02.2002, 4. rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007. Žalovaný uviedol, že v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. dospela rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky k záveru, že v prípade zastavenia trestného stíhania/oslobodenia spod obžaloby je spôsobilým titulom podľa § 3 a § 4 zákona č. 58/1969 Zb. výlučne uznesenie o vznesení obvinenia (za predpokladu, že ide o právoplatné nezákonné, t. j. contra legem rozhodnutie, ktoré zrušil príslušný orgán pre nezákonnosť a poškodený využil možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok). Podľa názoru žalovanej však nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, pokladať za nezákonné rozhodnutie. To, či v okamihu vznesenia obvinenia boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia, nie je možné posudzovať len s ohľadom na výsledok konania. Uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi nie je nezákonným rozhodnutím, ak bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní aplikujú ustanovenia Trestného poriadku a postupujú počas trestného stíhania v súlade so zákonom, nejde o neoprávnený zásah do práv obvineného. Pri objasňovaní trestných činov prevláda nad individuálnymi záujmami fyzickej osoby vyšší záujem na tom, aby bol trestný čin riadne zistený a jeho páchatel' (pôvodca) podľa zákona spravodlivo potrestaný. V žiadnom prípade nie je možné simplifikovať proces posúdenia predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. prezumovaním záveru, že skutočnosť, že proti jedincovi bolo vedené trestné stíhanie, ktoré neskončilo jeho právoplatným odsúdením, automaticky znamená odôvodnenosť jeho nároku na náhradu škody. Meritórne rozhodnutie trestného súdu v prospech obvineného bez ďalšieho ešte neznamená nezákonnosť vedeného trestného stíhania a nie je dôkazom toho, že trestné konanie nemalo byť vôbec začaté. Zatiaľ čo pre vznesenie obvinenia stačí len dôvodné podozrenie, že bol spáchaný trestný čin a kto je jeho páchatel'om, istota bez všetkých pochybností je podmienkou až pre vynesenie rozsudku. V konkrétnom konaní o náhradu škody by muselo byť preukázané, že pre rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní v dobe, kedy boli vydané, neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „ďalej je potrebné poznamenať, že skutočnosť, že bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby, sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou (bežne označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť), sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (v tomto prípade sú bežne označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré v súdnom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť.“ (rozsudok ESLP Lavrechov vs. Česká republika

zo dňa 20.06.2013, sťažnosť č. 57404/08). Žalovaná tiež dáva do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co 251/2010-103 z 22.05.2012, v ktorom súd dospel k záveru, že „v konaní nebolo preukázané porušenie základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Tr. poriadku vyšetrovateľom alebo policajným orgánom a dospel k záveru, že išlo o štandardný postup policajného orgánu a orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia neboli v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné a i keď v danom prípade bola trestná vec navrhovateľky postúpená súdom z dôvodu, že súd sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku prokurátorom v obžalobe postúpená Obvodnému úradu, Odboru všeobecnej a vnútornej správy B. na prejednanie a rozhodnutie o priestupku a následne bolo konanie o priestupku zastavené, pričom tento postup v zmysle ustálenej judikatúry má v zásade rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nemožno pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, vychádzať len z týchto uvedených dôsledkov zastavenia konania o priestupku bez prihliadnutia aj na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci.... nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia navrhovateľky nemožno vyvodit' len zo skutočností, že následne bola trestná vec postúpená na prejednanie a rozhodnutie o priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo skutočností, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom.“ Relevancia uvedeného rozhodnutia je daná aj v spojení s uznesením Ústavného súdu SR I. ÚS 548/2012-13 zo dňa 07.11.2012, ktorým Ústavný súd SR odmietol ústavnú sťažnosť smerujúcu voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co 251/2010-103, pričom ako vyplýva z textu uznesenia „Ústavný súd preto hodnotí právny názor krajského súdu k tejto otázke ako plne akceptovateľný a právne korektný.“ Žalovaná taktiež poukazuje na nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 165/2002, podľa ktorého „ústavní soud zdůrazňuje, že jeho rozhodnutí v této věci nelze v žádném případě interpretovat tak, že by každé vznesení obvinění, které nevyústilo v pravomocný odsuzující rozsudek, bylo možno paušálně považovat za nezákonné.“ Voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon. Žalovaná má za to, že v tomto prípade bolo vzhľadom na závažnosť šetreného skutku a existenciu závažných skutočností nasvedčujúcich záveru, že bol spáchaný práve žalobcom, dôvodné vzniesť voči žalobcovi obvinenie, vykonať všetky úkony za účelom dôsledného zistenia skutkového stavu, riadne zaobstarať a vyhodnotiť dôkazy, posúdiť skutok a vyvodit' závery. Žalovaná má za to, že v tomto prípade nie je možné uznesenie o vznesení obvinenia pokladať za nezákonné rozhodnutie. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona, je jednou z primárnych podmienok pre vznik nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia skutočnosť, aby napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a zároveň bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Je nespochybniteľné, že v prípade žalobcu nie je naplnená vyššie špecifikovaná podmienka t. j. *conditio sine qua non*, ako jedna z trojice kumulatívnych podmienok stanovených pre vznik nároku na náhradu škody, nakoľko žalobcom namietané rozhodnutia nikdy nenadobudli právoplatnosť. Uvedený záver žalovanej vyplýva zo skutkových okolností trestného konania žalobcu sp. zn. NM - 1T/33/2002. Pre úplnosť žalovaná uvádza, že rozhodnutie Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 100/00 zo dňa 21.12.2000, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia vôbec nenapĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia, nakoľko nemá povahu rozhodnutia v zmysle § 3 a § 4 zákona č. 58/1969 Zb. V prípade žalobcu je ďalej nepochybné, že žalobca podal dňa 21.02.2002 odpor proti trestnému rozkazu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 12.02.2002 a proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007 podal žalobca odvolanie ihneď po jeho vyhlásení, preto obe prvostupňové rozhodnutia nikdy nenadobudli právoplatnosť. V tejto súvislosti chce žalovaná poukázať aj na judikát NS ČR zo dňa 02.02.2006, sp. zn. 25Cdo 2162/05 „podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je, že toto právoplatné rozhodnutie bolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhodoval o žalobe o náhradu škodu proti štátu, nie je oprávnený posudzovať tvrdený nesúlad nezrušeného rozhodnutia so zákonom.“ Nakoľko rozhodnutia, ktorých nezákonnosť žalobca namieta nenadobudli právoplatnosť, nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že ide o nezákonné rozhodnutia v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Rešpektujúc

vyššie uvedené, má žalovaná za to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal v predmetnej veci splnenie podmienok pre vznik práva na náhradu škody z titulu namietaných nezákonných rozhodnutí. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody titulom trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 1.158,08 eur. V zmysle zákona č. 58/1969 Zb. je povinnosťou žalobcu preukázať existenciu škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s namietanými rozhodnutiami orgánu verejnej moci. Pri skúmaní existencie škody v časti náhrady trov obhajoby je potrebné posúdiť žalobcom vynaložené finančné prostriedky tak z hľadiska nutnosti ako aj účelnosti. Navyše samotná skutočnosť, že žalobca vynaložil v predmetnom trestnom konaní finančné prostriedky na svoju obhajobu, neznamená, že ich náhradu si môže automaticky dôvodne uplatňovať ako škodu. Podľa ustanovenia § 553 ods. 1 Tr. poriadku, trovy nevyhnutné na vykonanie trestného konania vrátane trov vykonávacieho konania znáša štát; neznáša však vlastné trovy obvineného, zúčastnenej osoby a poškodeného ani výdavky spojené so zvolením obhajcu a splnomocnenca. Štát však znáša trovy na povinnú obhajobu, ktoré vznikli obvinenému v dôsledku dovolania podaného ministrom spravodlivosti alebo generálnym prokurátorom. Citované ustanovenie je nevyhnutné interpretovať v tom smere, že úmyslom zákonodarcu jednoznačne nebolo a ani nie je zaväzovať štát na náhradu trov obvineného (obžalovaného) vzniknutých v trestnom konaní. Pokiaľ by, ale aj boli splnené zvyšné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., tak v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s namietanými rozhodnutiami by mohla vzniknúť výlučne majetková škoda spočívajúca v trovách povinnej obhajoby, a to iba v rozsahu trov za riadne preukázané a účelne realizované úkony právnej služby. Nie je možné (a podľa žalovanej ani akceptovateľné) osvojiť si záver, že štát by mal zodpovedať za akékoľvek vynaložené trovy obhajoby, obzvlášť ak vznikli (aspoň v časti) ako dôsledok slobodného rozhodnutia zvoliť si právneho zástupcu a takýmto spôsobom disponovať so svojím majetkom t. j. nad rámec povinnej obhajoby. Voľbu obhajcu v prípade nep povinnej obhajoby je preto možné vnímať len ako určitú formu rozšírenej ochrany práv obvinenej osoby, pričom je len realizáciou práva a nie nevyhnutným následkom samotného vznesenia obvinenia. Argumentácia žalovanej zároveň reflektuje zásadu alteri stipularis nemo potest (nikto nemôže založiť povinnosť druhého jednostranne), inak povedané štát nemôže zodpovedať za škodu, ktorá žalobcovi vznikla ako dôsledok jeho slobodného rozhodnutia zvoliť si právneho zástupcu (t. j. nie ako bezprostredný dôsledok trestného stíhania žalobcu). Žalovaná chce ďalej podotknúť, že žalobca na preukázanie uplatneného nároku v tejto časti predložil ako dôkaz fotokópiu príjmového pokladničného dokladu zo dňa 28.11.2000 a fotokópiu prehľadu pohybov na účte zo dňa 23.09.2010 a priamo v žalobe uviedol vyúčtovanie trov obhajoby. Z predloženého príjmového pokladničného dokladu však vyplýva úhrada sumy vo výške 12.000,- Sk (t. j. 398,33 eur) a z výpisu pohybov a na účte realizácia úhrady vo výške 661,67 eur t. j. celková úhrada v sume 1.060,- eur, pričom žalobca si v žalobe uplatňuje sumu 1.158,08 eur. Navyše z predložených listinných dôkazov nie je zrejmé, ktorého trestného konania sa týkajú. Žalobca nepreukázal, že jeho právny zástupca je od 01.07.2003 platcom DPH vo výške 20%. Žalovaná poukázala na nesprávny výpočet 20% DPH vo výške 137,57 eur, pričom správne malo byť 133,57 eur, ďalej ne nepreskúmateľnosť vyčíslenej náhrady cestovných nákladov vo výške 61,85 eur i náhrady za stratu času vo výške 56,96 eur. V prípade, ak žalobca riadnymi dôkaznými prostriedkami preukáže reálnu úhradu trov obhajoby, bude v ďalšom postupe nutné preukázať, že jednotlivé úkony právnej služby zahrnuté do vyúčtovania vznikli výlučne v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, boli skutočne realizované, že sa ich právny zástupca žalobcu zúčastnil, že prebehli v tvrdenom časovom rozsahu, že je správne určená výška odmeny za jednotlivé úkony a že boli vykonané účelne a smerovali k účinnej obhajobe práv žalobcu v súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia. Aj v takom prípade je však nevyhnutné opakovane zdôrazniť, že v danom prípade nešlo o trovy povinnej obhajoby. Žalobca si v súvislosti s namietanými rozhodnutiami uplatnil inter alia nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- eur. Pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať z právnej úpravy, ktorá sa na tento prípad vzťahuje. Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z. z., sa riadi dovtedajšími predpismi t. j. zákonom č. 58/1969 Zb. Tento zákon nepozná inštitút nemajetkovej ujmy, nakoľko tento bol do právneho systému včlenený až zákonom č. 514/2003 Z. z. Otázka, či má poškodený v prípade zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, bola aj v rozhodovacej praxi súdov vyriešená so záverom, že tento zákon nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy sa nepriznával, bol založený až zákonom č. 514/2003 Z. z. (viď napríklad rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 19. 1. 2005, sp. zn. 25Cdo 762/2004, uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 28. 6. 2006, sp. zn. 25Cdo 159/2005). Žalovaná musí konštatovať, že v rámci tohto konania nie je možné uvažovať o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 58/1969 Zb., pretože tento takýto inštitút nepozná. Je nespochybniteľné, že Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) v čl. 46

ods. 3 priznáva právo domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti je však zároveň potrebné vnímať i ustanovenie čl. 51 Ústavy SR, v zmysle ktorého domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy je možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Samotný Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát skonštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (viď napríklad uznesenie zo dňa 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 467/08). Zákonom vykonávajúcim čl. 46 ods. 3 je v danom prípade zákon č. 58/1969 Zb. Keďže predmetný zákon ustanovenia o škode, jej formách a spôsobe náhrady neobsahuje, subsidiárne sa v tomto prípade (s výslovným odkazom uvedeným v § 20 zákona č. 58/1969 Zb.) pre výklad pojmu škoda uplatňujú ustanovenia občianskeho zákonníka o škode a spôsobe jej náhrady (§ 442 a nasl.), v zmysle ktorých sa uhrádza skutočná škoda, ušlý zisk, a vo výnimočných, zákonom určených prípadoch (medzi ktoré však vec žalobcu nepatrí), i náhrada nemajetkovej ujmy. Na tomto fakte nič nemení ani skutočnosť, že zákon č. 514/2003 Z. z. (nahrádzajúci od 01.07.2004 zákon č. 58/1969 Zb.) už ustanovenia o spôsobe a rozsahu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci upravuje osobitne, a to vrátane možnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy. V § 27 ods. 2 prechodných a záverečných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. je výslovne uvedené, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Zmena právnej úpravy znamenajúca rozšírenie práv nemôže zakladať účinky tohto rozšírenia spätne i na právne skutočnosti a vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny. Nie je v tomto prípade možné hovoriť ani o možnosti pripustenia tzv. nepravej retroaktivity zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko táto je výslovne vylúčená práve prechodnými a záverečnými ustanoveniami uvedeného zákona. Odôvodnenosť záverov žalovanej o nemožnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním v režime zákona č. 58/1969 Zb. konštatoval vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, v zmysle ktorej: „K týmto záverom dovolací súd dodáva, že je potrebné, aby si súd nižšieho stupňa ujasnil, že čl. 5 ods. 5 Dohovoru umožňuje odškodnenie obetí zatknutia alebo zadržania v rozpore so svojimi skoršími ustanoveniami (len) za nezákonné zatknutie alebo zadržanie (väzbu), a nie za ich celé trestné stíhanie; zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby je podľa predpokladov odškodnenia ustanovených podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. (len) podmienkou vzniku nároku na odškodnenie. Vzhľadom na uvedené, pri určení rozsahu odškodnenia podľa predpisov použitých súdmi je možné prihliadnuť len na okolnosti prípadu v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, nie aj v súvislosti s celým trestným stíhaním (zastavenie ktorého alebo oslobodenie spod obžaloby je len podmienkou vzniku práva na odškodnenie).“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2012, sp. zn. 6Cdo 37/2012). V konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. dospela rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, s poukazom na čl. 154c Ústavy SR, k záveru, že v prípadoch, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb., je možné aplikovať čl. 5 ods. 5 Dohovoru a priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj v prípadoch pozbavenia osobnej slobody, v ktorých síce nebol splnený predpoklad rozporu obmedzenia osobnej slobody s podmienkami ustanovenými v čl. 5 ods. 1-4 Dohovoru, avšak nárok na náhradu škody vznikol podľa vnútroštátneho práva, ktoré, čo do základu nároku, poskytuje v prípadoch obmedzenia/ pozbavenia osobnej slobody širšiu právnu ochranu ako samotný Dohovor (nárok na odškodnenie vzniká aj pri zákonnej väzbe vykonanej v trestnom konaní, ktoré skončilo zastavením/oslobodením spod obžaloby). Žalovaná zároveň nespochybňuje, že súdy pri svojej rozhodovacej činnosti nie sú viazané rozhodnutiami iných súdov vydaných v iných konaniach, a každú vec musia posudzovať výlučne v zmysle záväzných platných právnych predpisov vzťahujúcich sa k prejednávanej veci. V záujme právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí však zároveň je, aby v skutkovo a právne rovnakých veciach súdy vydávali rozhodnutia, ktoré si svojimi závermi nebudú odporovať. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje i na judikatúru Ústavného súdu SR týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Podľa Ústavného súdu SR je diskriminačný taký postup, ktorý „rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť“ (napr. nálezy II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07). Ústavný súd SR napr. v náleze IV. ÚS 14/07 výslovne uvádza: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne

relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).“ V prípadoch vydania uznesenia o vznesení obvinenia a následného vedenia trestného stíhania, ktoré skončí zastavením/oslobodením spod obžaloby, však nedochádza k porušeniu čl. 5 Dohovoru, ako ani k vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. (judikatúra slovenských súdov dospela k záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia sa posudzuje ako nezákonné rozhodnutie podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za použitia čl. 5 ods. 5 Dohovoru je teda možné priznať len za splnenia podmienok obsiahnutých v zákone č. 58/1969 Zb. vzťahujúcich sa k rozhodnutiu o väzbe/treste podľa druhej hlavy zákona (§ 5 - 8), a takejto náhrady sa nie je možné dovoľávať v súvislosti so vznesením obvinenia, resp. s následným vedením trestného stíhania, prípadne iným rozhodnutím, ktoré by bolo posúdené ako nezákonné podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 1 ods. 1 resp. § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Žalobca sa však tejto podmienke priznania nároku v žalobnom návrhu nevenuje a preto žalovaná nemá priamu príčinnú súvislosť medzi namietanými nezákonnými rozhodnutiami a škodou za preukázanú. Uplatneniu základného práva účastníka na súdnu ochranu zodpovedá jeho povinnosť splniť podmienky zákonom ustanoveného postupu uplatnenia nároku na všeobecnom súde. Okrem povinnosti tvrdenia má žalobca aj dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť. S ohľadom na uvedené je žalovaná toho názoru, že v danej veci nie sú naplnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb.

3. Žalobca na vyjadrenie žalovanej uviedol, že akceptovateľnosť vyjadrenia žalovanej je námietka premlčania subjektívnej lehoty, ostatné námietky v tomto vyjadrení uvedené vrátane objektívnej lehoty, príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nemajetkovej ujmy a konaním štátu, ktorý je žalovaná SR s tým, že ho zastupuje v konaní MS SR, ktoré prirodzene subjektívne nemôže niesť zodpovednosť, ale zo zákona je povinné štát zastupovať, tak tieto ďalšie námietky boli medzičasom rozhodnutiami súdov, či už ÚS SR alebo Veľkého senátu ČR judikované, tak že objektívna lehota v tomto prípade určite uplynúť nemohla. Existuje rozhodnutie Veľkého senátu ČR sp. zn. 31Cdo 4835/2014, ktorý vyslovuje právny názor, že nie je možné vychádzať z rozhodnutia NS ČR 30Cdo 3266/2008, na ktorý sa žalovaná vo vyjadrení odvoláva. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, nezákonnosť rozhodnutia, aj táto vec bola medzičasom jasne judikovaná tak, že tu príčinná súvislosť je a uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné, a to okrem iných rozhodoval 4 senát ÚS SR v rozhodnutí 159/2012 a pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, je tu Nález ÚS SR 3ÚS 754/2016, ktorý okrem iného konštatoval, že náhrada nemajetkovej ujmy za 1 mesiac trvania trestného stíhania vo výške 620,- eur nie je neadekvátna. Pokiaľ ide o preukázanie vzniku majetkovej škody, t. j. zaplatenia odmeny žalobkyňou za právnu službu, ktorú jej advokát pri jej obhajobe poskytol, je preukázané dostatočne predloženými dokladmi, pre prípad ďalších pochybností môžu byť predložené aj výpisy z účtov, že tieto platby skutočne na účet prišli. K primárnej námietke, k premlčaniu nároku, a to subjektívnej premlčacej lehoty uviedol, že takáto námietka premlčania by všeobecne vôbec nemala byť pripustená, resp. by na ňu súdy nemali prihliadať, nakoľko je zjavne v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ štát, ktorý spôsobil nezákonnosť trestného stíhania, resp. zaň zodpovedá, využil inštitút premlčania. Štát by v tomto prípade mal postupovať spôsobom, ktorý umožní poškodeným získať, okrem oslobodzujúceho rozsudku, aj satisfakciu vo forme náhrady majetkovej škody, prípadne nemajetkovej ujmy. Tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že do osobnostných práv žalobcu bolo trestným stíhaním, trestným konaním, ktoré trvalo takmer 11 rokov, zasiahnuté skutočne závažným spôsobom a že po oslobodzujúcom rozsudku, žalobca mal určité problémy psychické s tým, aby sa vyrovnal jednak s minulosťou - trestným stíhaním a jednak so situáciou, ktorá nastala po

jeho oslobodení, keď zjednodušene povedané, chcel mať absolútne pokoj od akýchkoľvek súdnych konaní, tak mu pomerne dlhú dobu trvalo, kým sa rozhodol svoje nároky uplatniť. Nenavrhol vykonať žiadne ďalšie dôkazy. Predložil do spisu kópiu novinového článku z "MY Trenčianske noviny" zo dňa 24.05.2010 ako dôkaz o medializácii prípadu aj s označením osôb, ako aj dôkazy o odovzdaní licencie na vykonávanie práce lekára počas trestného konania, čo bolo dôsledkom zlého psychického stavu žalobcu, do ktorého sa dostal, ako aj kópiu kúpnej zmluvy, ktorou predal svoju ambulanciu, kde vykonával prax, a to v r. 2008. Ďalej uviedol, že žalobca bol prítomný na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trenčíne, ktorý rozhodoval o zamietaní odvolania prokurátora a poškodeného voči oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu, bolo to dňa 10.05.2012. Podľa neho formulácia zákona č. 58/1969 Zb. v časti začatia plynutia premlčacej lehoty, je formulovaná nepresne, nakoľko s tohto ustanovenia zákona je formulácia, že odkedy bolo doručené uznesenie a len v zátvorke bez spojky "alebo" je uvedené oznámenia. Sú tam dva termíny, to kedy bolo doručené a forma oznámenia. Predložil súdu kópiu doručky od žalobcu, ktorú zabezpečil z trestného spisu, v trestnom konaní sa rozhodnutia doručujú aj účastníkovi konania, aj jeho právnomu zástupcovi a lehoty sa počítajú od neskoršej doby prevzatia.

4. Žalovaná k tomu uviedla, že trvám na písomnom vyjadrení zo dňa 15.12.2016. Primárne poukázala na vznesenú námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody a to v subjektívnej 3 ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 22 ods. 1 prvej vety zákona č. 58/69 Zb. V tejto súvislosti poukázala na právny názor vyslovený Okresným súdom Nové Mesto n/V vo veci sp. zn. 10C/48/2016, ako aj právny názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/243/2017-114 zo dňa 21.06.2018, v ktorom konajúce súdu v skutkovo totožnej veci dospeli k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko nárok uplatnený žalobou je premlčaný v rámci subjektívnej 3 ročnej premlčacej doby. Osobitne odkazovala na body č. 16., 17. a 18. odôvodnenia tohto rozsudku KS Trenčín. Krajský súd v rámci tohto rozhodnutia konštatoval "aj podľa názoru odvolacieho súdu, z výkladu ust. 22 ods. 2 cit. zákona, treba brať na zreteľ, kedy sa žalobca o tejto skutočnosti dozvedel, či to už bolo oznámením rozhodnutia alebo jeho doručením, keď ide o rovnocenné možnosti, ktoré pre účely začatia plynutia subjektívnej lehoty majú rovnaké účinky". Zároveň k námietke žalobcu ohľadom prekážky v podobe dobrých mravov uviedla žalovaná, že táto otázka bola riešená taktiež v rámci konania na odvolacom súde, kedy odvolací súd konštatoval, že žalobcovi žiadna, objektívne ním neovplyviteľná prekážka vo včasnom uplatnení si nároku na súde nebránila, preto pokiaľ ide o márne uplynutie 3 ročnej subjektívnej premlčacej doby, vznesenie námietky premlčania žalovaným za tejto situácie neodporuje dobrým mravom. Argumentáciu žalobcu v prejednávanej veci žalovaná považovala za účelovú, nakoľko aj v zmysle odbornej literatúry, vznesenie námietky premlčania nemožno vo všeobecnosti považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, navyše žalobca mal priestor 3 rokov na uplatnenie svojho nároku, pričom, ako bol pasívny, žalovaná nemôže niesť zodpovednosť za takéto jeho pasívne správanie. Vzhľadom na uvedené žiadala žalobu zamietnuť v celom rozsahu, žalobcovi trovy nepriznať a žalovaná si uplatnila náhradu trov konania titulom cestovných výdavkov.

5. Žalobca k tomu uviedol, že podľa jeho názoru sú zákony č. 58/1969 Zb. ako aj 514/2003 Z.Z. svojou povahou zákonmi reštitučnými, ktorých zmyslom a účelom je odstrániť a zmierniť majetkové a nemajetkové krivdy, ktorých sa štát voči poškodeným dopustil a v týchto intenciách by mala byť posudzovaná aj premlčateľnosť nárokov, pokiaľ ju vznáša subjekt, ktorý tieto majetkové krivdy spôsobil. Súhlasil s tým, že námietku premlčania posudzovať v súvislosti s dobrými mravmi nie je možné všeobecne ale zopakoval, že treba prihliadať na špecifickosť tohto vzťahu, v ktorom sa nachádzal štát a poškodený. Trval na podanej žalobe a náhrade trov konania.

6. Súd sa oboznámil so žalobou, písomnými podaniami strán sporu spolu s prílohami, spisovým materiálom Okresného súdu Trenčín sp.zn.: NM-1T/33-2002 a zistil tento skutkový stav veci:

7. Uznesením vyšetrovateľa OÚV PZ SR Nové Mesto nad Váhom ČVS: OUV-361/NM-2000 zo dňa 27.10.2000 začal byť žalobca stíhaný ako obvinený pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1/,ods.2/ Trestného zákona. Uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 07.11.2000. Proti tomuto uzneseniu si podal sťažnosť, ktorú mu prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 100/00 zo dňa 21.12.2000 zamietol.

8. Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom dňa 11.02.2002 podal na žalobcu na Okresný súd Nové mesto nad Váhom obžalobu. O podanej obžalobe rozhodol súd dňa 12.02.2002 trestným rozkazom, ktorým ho podľa §224 ods.2/ Tr. zák. uznal vinným a uložil mu trest odňatia slobody v

trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Proti tomuto trestnému rozkazu si podal dňa 21.02.2002 odpor, v dôsledku ktorého bol trestný rozkaz zrušený.

9. Po vykonaní hlavného pojednávania rozhodol Okresný súd Nové mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007 tak, že žalobcu uznal vinným zo spáchania trestného činu podľa § 224 ods.1/, ods.2/ Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody rovnako ako v trestnom rozkaze a navyše trest zákazu činnosti vykonávať lekársku prax v trvaní 1 rok. Proti tomuto rozsudku žalobca podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, z podnetu ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením 2To/17/2008 zo dňa 20.05.2010 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

10. Následne vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, ktorý žalobcu rozsudkom sp. zn. NM 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011 spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodil. Na odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti tomuto rozsudku Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 zamietol odvolanie na verejnom zasadnutí, na ktorom bol osobne prítomný žalobca ako aj jeho právny zástupca. Oslobodzujúci rozsudok okresného súdu v spojitosti s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10.05.2012.

11. Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 bolo doručené žalobcovi dňa 19.09.2012 a právnenému zástupcovi žalobcu dňa 10.09.2012.

12. Žalobca zaslal žalovanému návrh na predbežné prejednanie náhrady škody zo dňa 07.09.2015, v ktorom požadoval úhradu skutočnej škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 1.158,08 eur titulom zaplataenia odmeny za právnu službu advokáta za jeho obhajobu v trestnom konaní a 19.000,- ur za nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona.

13. Žalovaný listom zo dňa 07.03.2016 oznámil žalobcovi, že jeho žiadosť bola prerokovaná v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., pričom žiadosti nebolo vyhovené.

14. Trestné stíhanie voči začalo začalo v čase keď žalobca mal 57 rokov, dovtedy viedol život bezúhonného života ako lekár - gynekológ a bol vo svojom okolí známy.

15. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, t.j. zákonom č. 58/1969 Zb.

16. Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

17. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

18. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

19. Podľa ods. 2 cit. zák. ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

20. Podľa § 22 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

Najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

21. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v konaní je potrebné prihliadnuť na námietku premlčania.

22. Žalobca v rámci svojich podaní označil viaceré úradné rozhodnutia, ktoré mu mali spôsobiť škodu, ale len rozhodnutie o vznesení obvinenia voči žalobcovi nadobudlo právoplatnosť (resp. sťažnosť nemala odkladný účinok), teda len na základe tohto rozhodnutia bolo možné domáhať sa svojich nárokov, s odkazom na § 4 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb, resp. § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z.. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť v roku 2010, tak nárok žalobu je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., s odkazom na § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z..

23. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Žalobcovi bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia dňa 07.11.2000, teda od tohto dňa začala plynúť 10-ročná objektívna lehota v zmysle § 22 zákona č. 58/1969 Zb. a uplynula dňa 07.11.2010. Keďže žaloba bola podaná až dňa 11.03.2016, žaloba bola podaná oneskorene, po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, a preto súd žalobu bez ďalšieho zamietol. Žalobca namietal, že žalobu nemohol podať skôr, nakoľko bol spod žaloby právoplatne oslobodený až na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.05.2012. Poukázal, že aplikácia tohto ustanovenia je v rozpore s dobrými mravmi. Súd konštatuje, že prieťahy v súdnom konaní je možné riešiť v rámci samotného trestného konania vrátane uplatnia nárokov na náhradu škody. Keďže týchto nárokov sa žalobca v tomto konaní nedomáhal, súd sa nimi podrobnejšie nezaoberal. V tejto súvislosti súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp.zn.: I. ÚS 43/2011 zo dňa 18.01.2012, ktorý konštatoval, že pokiaľ je premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zákonom o zodpovednosti za škodu upravené, nie sú splnené predpoklady na použitie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka.

24. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že nárok žalobcu bol by premlčaný aj z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Subjektívna lehota na podklade § 22 zákona č. 58/1969 Zb. by začala plynúť dňa 10.05.2012, kedy bolo žalobcovi oznámené, že je definitívne oslobodený spod obžaloby, pričom toto rozhodnutie v tento deň aj nadobudlo právoplatnosť. Z pohľadu výkladu citovaného zákona treba brať na zreteľ, kedy sa žalobca o tejto skutočnosti dozvedel, či to už bolo oznámením rozhodnutia alebo jeho doručením. Ide o rovnocenné možnosti, ktoré pre účely začatia plynutia subjektívnej lehoty majú rovnaké účinky. Ak teda žalovanému bolo oznámené dňa 10.05.2012, že voči nemu de facto i de iure nemalo byť vznesené obvinenie, tak subjektívna lehota, za použitia § 22 ods. 3 cit. zákona, s pripočítaním 6-mesačnej lehoty v zmysle § 22 ods. 3 cit. zákona uplynula dňa 10.11.2015. Keďže žalobca podal žalobu až dňa 11.03.2016, jeho nárok bol by premlčaný aj z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Z týchto dôvodov súd sa podrobnejšie nezaoberal meritom veci, ale návrh v celom rozsahu zamietol s poukazom na vznesenú námietku premlčania.

25. Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva strany v civilnom sporovom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby .

26. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>- Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

27. V danom prípade podľa súdu boli preukázané také dôvody a okolnosti, pre ktoré možno považovať vznesenie námietky premlčania žalovaným pri uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca nezavinil márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/>> , keďže táto uplynula skôr, než bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pričom oslobodenie spod obžaloby bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody. V tomto prípade došlo k situácii, keď pre neúspech žalobcu s uplatnením nároku na náhradu škody stačilo, aby trestné stíhanie žalobcu trvalo dlhšie než je objektívna desaťročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného by priznanie účinkov premlčania za daných okolností bolo voči žalobcovi neprimerane tvrdým postihom. Sú tak splnené podmienky na to, aby výnimočne neboli priznané vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom.

28. Súd preto dospel k záveru, že v danej veci vznesenie námietky premlčania žalovaným možno považovať pri márnom uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/>> v prípade oslobodenia žalobcu spod obžaloby po uplynutí uvedenej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 <<http://merit.slv.cz/III.US44/2017>> zo dňa 21.11.2017, v ktorom ústavný súd riešil obdobnú právnu otázku.

29. Súd bol názoru, že v danej veci vznesenie námietky premlčania žalovaným možno považovať pri márnom uplynutí subjektívnej trojročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/>> v prípade oslobodenia žalobcu spod obžaloby po uplynutí uvedenej trojročnej (+ plus 6-mesačnej) premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalobcovi žiadna objektívna, ním neovplyvniteľná prekážka vo včasnom uplatnení si nároku na súde nebránila, preto pokiaľ ide o márne uplynutie 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby, vznesenie námietky premlčania žalovaným za tejto situácie neodporuje dobrým mravom.

30. Z týchto dôvodov súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni v rozsahu 100% lehotu na plnenie určil podľa § 232 ods. 3 CSP s prihliadnutím na príjem žalobkyne ako dôchodkyne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne prostredníctvom tunajšieho súdu písomne, dvojmo.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP „odvolacie dôvody“ (ods.1) odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(ods.2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(ods.3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP „Novoty v odvolacom konaní“ - prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.